

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ!...

[Νέες άποκαλύψεις τής πρώην φίλης του Μαίου Ρήβς.]

Η εῖδησις δτι δ Τσάρλυ Τσάπλιν παντρεύτηκε τήν Γαλλίδα ήθωποιδ Πωλέτ Γκοντάρ μ' ἄφησε τελείως ἀδιάφορη. Καμια γυναῖκα δὲν γνώρισε καλύτερα ἀπό μένα τὸν Τσάρλυ καὶ καμιὰ δὲν ὑπέφερε πεισσότερο μαζύ του, δσο ἔγω. "Αν δ Τσάρλυ ήταν ἄλλος ἀνθρωπος, θά ήμουν τώρα ἡ τρίτη γυναῖκα του. Μὰ δ Σαρλώ τῆς δθόνης, ποὺ εἶνε τόσο ἀνθρώπινος, τόσο καλός, τόσο τρυφερός, δὲν ἔχει καμιὰ σχέσι μὲ τὸν Τσάρλυ Τσάπλιν. Κ' εἶνε ἐκπληκτικά περίεργο πῶς χωρίζονται μέσα του δυὸς διαφορετικές προσωπικότητες: δ καλλιτέχνης καὶ δ ἀνθρωπος. Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω δὲ πῶς ἔχω δίκηο, θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὰ χαρακτηριστικὰ περιστατικὰ ἀπό τὴν ζωὴ μας, ἀπό τὸν καιρὸ ποὺ ταξιδεύμε μαζύ στὰ εύρωπα κέντρα.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1933 εἴμαστε μαζύ στὴν Κυανῆ Ἀκτῆ. Ο Τσάρλυ, γιὰ χάρι μου, εἶχε καθυστερήσει στὴ Νίκαια, γιατὶ ἀπό πολλὲς μέρες τὸν περίμεναν στὸ Ἀλγέρι. Ήαρ' ὅλες λοιπὸν τὶς γκρίνιες τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὶς ὑποδείξεις τοῦ γραμματέως του, ποὺ δὲν ἥθελαν νὰ ἔχῃ μαζύ μου «ἐπισήμους» σχέσεις, δ Τσάρλυ ἔξακολουθοῦσε νὰ δέχεται ἔνα σωρὸ προσκλήσεις μὲ δεξιώσεις καὶ θαλάσσιες ἐκδρομές. Σὲ μιὰ ἀπό αὐτές ποὺ εἶχαμε πάει μὲ τὸ γιώτ

— Θὰ ἥθελα νὰ χτίσω ἐδῶ πέρα ἔνα σπίτι καὶ νὰ ζήσω μαζύ σου. Βαρέθηκα πειὰ τὸν κινηματογράφο. Θέλω νὰ ξαναθρῶ τὸν ἔμπορο μου. Δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἀμερική. Ἐδῶ πέρα θὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε ἔνα σωρὸ ὄνειρα καὶ ν' ἀποκτήσουμε κι' ἔνα παιδί.

Ο Τσάρλυ βασανιζόταν διαρκῶς ἀπό τὶς φιλοδοξίες του καὶ ἀπό τὸ δνειρό μιᾶς ἀπλῆς κι' εύτυχης μένης ζωῆς.

"Ολες ή γυναῖκες τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς τὸν τριγύριζαν κι' ὅλες μὲ κύτταζαν μ' ἔνα ποντηρὸ βλέμμα καὶ χαμογελοῦσαν εἰρωνικὰ κάθε φορὰ που μᾶς ἔθλεπαν μαζύ. "Ενα σωρὸ ἀπό αὐτές κατέστρωναν σατανικές μηχανορραφίες γύρω του μήπως τυχὸν καὶ πετύχουν νὰ «λανσαρισθοῦν» ἀπ' αὐτόν. Πολλὲς τοῦ ἔστελναν λουλούδια καὶ τοῦ τηλεφωνοῦσαν, ἰκετεύοντας ἔνα ρυτεύον, μιὰ πρόσκλησι. Κάθε μέρα ἐλάμβανε ἐπίσης ἀναρίθμητα γράμματα, ποὺ περιείχαν τὰ ἔξης: «Ἐπιτρέψατε μου νὰ σᾶς δῶ. Λένε πῶς ἔχω μεγάλο ταλέντο...» ή «Ολος δ κόσμος σινεμανεῖ δι είμαι πάρα πολὺ ώραία... Σᾶς στέλνω τὴν φωτογραφία μου...»

Ἐγώ, διμολογῶ, δτι τὰ εἶχα χάσει. "Ημουν ὑπερθολικά δειλή. "Ἔθλεπα δτι εἶχα ν' ἀντιμετωπίσω διαρκῶς τὴ ζήλεια καὶ τὸν φθόνο. Ο Τσάρλυ, ώστοσο, μὲ παρηγοροῦσε κάθε τόσο λέγοντάς μου:

— Πόσο εἶσαι ἀπλῆ! Ο γλυκὺς τρόπος σου μὲ σκλαβώνει! Εἶσαι ή πιὸ γοητευτική ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες. Μὴ φοβᾶσαι! Μὴ φοβᾶσαι τίποτε!...

— Κι' ἔπειτα ἀρχίζε νὰ μοῦ περιγράφη πῶς θὰ ήταν ἡ ζωὴ μας στὸ Χόλλυγουντ. "Αξιφνα ἔγινε σκεφτικός, σχεδὸν μελαγχολικός. Τὸ πρόσωπό του γέρασε μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

— "Α! ἔκανε. "Αν ήμουν δέκα χρόνια νεώτερος! Είμαι πολὺ γέρος γιὰ σένα, Μαίου. Θὰ ἥθελες νὰ ζήσης πάντα μαζύ μου; Θὰ ἥθελες ν' ἀποκτήσουμε ἔνα παιδί;

— Μὰ δὲν σὲ ξέρω ἀκόμα καλά, Τσάρλυ... τοῦ ἀπαντοῦσα. Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ γνωριστήκαμε...

Ο Τσάρλυ βυθίστηκε περισσότερο στὴν παράξενη λύπη του.

— "Αν καμιὰ μέρα τὰ χάσω δλα καὶ γίνω πάμπτωχος, θ' ἀρχίσω νὰ φτιάχνω παιδικὰ παιγνίδια... Λατρεύω τα παιδιά... μοῦ εἶπε.

Πόσες καὶ πόσες φορὲς δὲν μοῦ εἶχε μιλήσει γιές τὴν περιουσία του! Φοβόταν διαρκῶς μήπως τὴν χάσῃ.

— "Αν χάσω καμιὰ μέρα δλα μου τὰ λεφτά... ἔλεγε κάθε τόσο.

Ο Τσάρλυ εἶνε τρομερὰ φιλάργυρος. Κάθε φορὰ ποὺ μπαίναμε σ' ἔνα κοσμηματοπλεῖο, δὲν ἀγόρασε τίποτε.

Η συνήθης φράσις του εἶνε: «Θὰ ξαναπεράσω ἀργότερα...» Κάποτε, ἔνας ἔμπορος στὸ Ἀλγέρι τοῦ γύρεψε χλιαφράγκυρ γιὰ ἔνα ὅμορφο κολλιέ, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φοροῦν ἡ ἀραπίνες.

— Μὰ δὲν ἔχω τόσα λεφτά! ἔκανε τρομοκρατημένος κι' ἔσπευσε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ κατάστημα.

Οσο γιὰ τὴ δειλία του, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε. θ' αναφέρω μόνο τὸ ἔξης περιστατικό:

Μιὰ μέρα, στὸ Ἀλγέρι, τ' ἀραπάκια συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ὅπου βρισκόμαστε καὶ τοῦ φώναζαν νὰ τοὺς δώσῃ «μπαχτσίσι». Ο Τσάρλυ δμως, ἀντὶ νὰ τοὺς μοιράσῃ μερικὲς πεντάρες, ἔκανε πῶς δὲν καταλάβαινε. Σὲ λίγο, δλος δ δρόμος εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ ιθαγενεῖς. Ο ἔμπορος, σαστισμένος, τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία κι' ἔσπευσε νὰ κατεβάσῃ τὰ ρυλά, γιατὶ, ἀπὸ τὸν συνωστισμὸ, τ' ἀραπάκια τοῦ εἶχαν σπάσει τὴ βιτρίνα. "Οταν ἔφθασαν λοιπὸν οἱ ἀστυνομικοὶ, ο Τσάρλυ, κατάχλωμος καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, μοῦ ψιθύρισε:

— Πέρασε πρώτη, Μαίου! Πέρασε πρώτη ἔσσι!...

Ἐκείνη τὴν ήμέρα ἦταν ἀξιολύπητος. Τὸ βράδυ ἔτοιμασε ἀμέσως τὶς βαλίτσες του καὶ τὴν ἀλλη μέρα φύγαμε πάλι γιὰ τὴ Γαλλία.

— Φτάνουν πειὰ οι ἀραπάδες!... ἔλεγε. Αρκετὰ τοὺς εἶδαμε!

Οταν γυρίσαμε στὴ Γαλλία, πήγαμε νὰ περάσουμε λιγες μέρες στὸ Μπίαρριτς. Εκεὶ πέρα, ἔνα βράδυ, σὲ μιὰ δεξιώσι, δ τότε πργκηψ τῆς Ούαλλιας, ποὺ εἶνε σήμερα βασιλεὺς τῆς Αγγλίας, μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ χορέψη μαζύ μου ἔνα ταγκό καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμία νὰ διοργανώσω μὲ τοὺς φίλους μου μιὰ γιορτὴ, στὴν δοπία θὰ ἐλάμβανε μέρος κι' αὐτός. Τὴν ἀλλη μέρα λοιπὸν τηλεφώνησα στὴν κυρία Σαλιάπιν καὶ μέσα σὲ τρεῖς μέρες ή ἔορτὴ ὠργανώθηκε θαυμάσια. Ο πργκηψ μᾶς είδυποιησε δτι θὰ ἐρχόταν μὲ δυὸ φίλους του. "Επειτα, μὲ τέσσερες. Κατόπιν, μὲ ἔξη. Καὶ τέλος, μὲ ὅκτω...

Η Μαρίνα, μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ Σαλιάπιν, χόρεψε ρωσικούς χορούς. Ο πργκηψ ἔκανε μιὰ ἀκροθατικὴ ἀσκηση, ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους δὲν μπόρεσε νὰ τὴν καταφέρῃ. Στηρίχητηκε καταγής στὶς παλάμες του καὶ τέντωσε δριζοντίως τὰ πόδια του... Η ἀσκησης αὐτὴ εἶνε πόρα πολὺ δύσκολη. Ο Τσάρλυ χόρεψε ἔναν κωμικὸ χορὸ κι' ἔπεισε τόσες φορὲς καταγής, ώστε τὴν ἀλλη μέρα τὸ σῶμα του ἦταν γεμάτο μελανιές. Ο πργκηψ ἦταν κατευθουσιασμένος. Τὸν χτύπησε πολλὲς φορὲς στὸν δμο καὶ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Η Μαίου Ρήβς

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41.)

"Αζαφνα μιά φωνή ψιλή-ψιλή θγήκε από τον τάφο μέσα. "Άκουσε νά μουρμουρίζει τ' ονομά του.

— Εισ' άληθεια πεθαμένη; φώναξε τότε. Γιατί νά πεθάνης; Ζωντανή έπρεπε νά με περιμένης. Έγώ περίμενα στο γυρισμό μου νά μου δώσης τής αγαπητής τό φιλί. Τό θέλω! Δός μου το, τό φιλί τής άγαπης σου.

* * *

Στή σιγαλιά τής νύχτας, στὸ χλωμὸ τοῦ φεγγαριοῦ φῶς, ἀνάμεσ' απὸ τοὺς ζύλινους σταυρούς, ἀκούστηκε τότε ἡ ψιλὴ φωνὴ νά λέη:

— Έγώ πέθανα, σὺ δόμας νά μὴ μὲ λησμονήσης, ἀλλὰ νά παρηγορήθης καὶ νὰ ζῆσῃς. Τό ἐπιθυμῶ καὶ σὲ παρακαλῶ μὴν ἐπι... νεις. Τής άγαπης τό φιλί δὲν μπορῶ πειά νά σου τό δώσω. Στα δικά σου χείλη, ποὺ ἀπ' ἄνθια εὐωδιάζουν, εἰν' ἡ δροσιὰ τής ζωῆς, ἐνώ τό στόμα τό δικό μου μυρίζει χῶμα καὶ τά σκουλήκια τό φιλοῦν. Μιά ἄλλη θὰ σου τό δώση τό φιλί, καλέ μου!...

...Φορῶ πάντα στὸ δάκτυλό μου τό δαχτυλιδάκι ποὺ μοῦ χάρισες, μὰ τό δάκτυλό μου λυώνει δλοένα. Πάρτο καὶ δός το σὲ μιὰν ἄλλη, ἀλλὰ πές της νά παρακαλῇ καὶ γιὰ μένα.

...Έχει γειά! Πήγαινε κι' ἀφησέ με νά λυώω στὸ μνῆμα μου, μόνο θυμοῦ νά παρακαλῆς καὶ σὺ γιὰ μένα!»

Έκείνος ἀκούσ' ἔνα-ένα τα λόγια αὐτὰ, ὅπως τό ξερὸ χῶμα ρουφάει τὶς σταλαματιές τής ψιχάλας. "Υστερα τοῦρθε οὖν τρέλλα, σὰ μανία. Πήρε στὰ χέρια τήν ἀξίνα καὶ σκάφοντας, σκάφοντας, θρήκε σὲ λίγο τήν κάυσα καὶ τήν ξεσκέπασε.

"Η ωχρές τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτίδες χύμηκαν καλόβολες κι' ἀπαλές νά χαϊδέψουν τό χλωμό τής πρόσωπο μὲ τὰ μισολυωμένα χείλη. Μ' ἔκεινο τό φῶς ἔλαμψε στὰ χέρια της καὶ τό δαχτυλίδι τ' ἀρραβώνα.

Έκείνος ἔμπηξε μιὰ φωνή:

— Θέλω νά σὲ φιλήσω! Θέλω νά σὲ φιλήσω! κι' ἔπεισε μέσ' στὸ μνῆμα φιλῶντας την.

Καὶ δέν ξαναζήκει απὸ κεῖ.

Κι' ἔν' ἀηδόνι πήγε καὶ κάθησε στὸ κοντινότερο δέντρο, στὸ πιὸ χαμηλὸ κλαδί, κι' ἀφοῦ ἔθγαλε μιὰ φωνὴ βασταχτή, ψιλή, τρεμουλιαστή, ἀρχίνησε τό κελάϊδημα ποὺ ποτὲ δέν ἀκούστηκε πιὸ λυπητέρο, πιὸ παραπονητικό, πιὸ ἀπαργύρητο.

B. ΒΕΡΣΕΖΙΟ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 47)

νέα τῆς Μοντάνα ποὺ ἔγινε κατόπι ἀρραβωνιαστικά μου. "Η γυναικες δόμας ἀγαποῦν, καθὼς ξέρετε, μόνο τοὺς δυνατούς κι' ἀπιστούς ἄνδρες. "Ετοι κ' ἡ Μπέτου μ' ἔγκατέλειψε γιὰ νά παντρευθῇ ἔνα φαρμακοποιὸ, ποὺ κάθε Κυριακή ἔπαιζε ραγκυμπού κ' ἥταν δυνατός σὰν ταῦρος.

Αύτο τό μάθημα δέν τό λησμόνησα ποτὲ στὴ ζωή μου. Κ' ίσως σ' αὐτὸ νά ὄφείλω σήμερα τὶς αἰσθηματικὲς ἐπιτυχίες μου... Γιὰ νά παρηγορηθῶ ἔκεινη τήν ἐποχὴν ἔγινα δημοσιογράφος στὸν «Ἐντεπαντάν». Μιά μέρα δόμας τὰ παράτησα καὶ μ' ἔκατὸ δολλάρια στήν τοσέπη ἐπῆγα στὸ Λός Αντζελες. Έκεῖ ἔκανα τὸν πλάνοδιο φωτογράφο, τὸν υπαλληλὸ σ' ἔνα πρακτορεῖο δημοσιεύσεων καὶ τέλος προσέληφθην στὰ στούντιο γιὰ νά παίζω τοὺς ρόλους κάου-μπούς.

Οἱ γονεῖς μου νόμιζαν ὅτι εἶχα πεθάνει. "Άλλωστε δέν ήθελα νά τοὺς ζητήσω νά μὲ βοηθήσουν. Εἶχα ἔμπιστοσύνη στὴν τύχη μου. "Ηξερα ὅτι μιὰ μέρα θὰ πετύχω. Καὶ πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ μὲ πρόσεξε ὁ σκηνοθέτης Χένρυ Κίνγκ καὶ μοῦ πρότεινε τό δεύτερο ἀνδρικὸ ρόλο σ' ἔργο ποὺ πρωταγωνιστοῦσε ὁ Ρόναλντ Κόλμαγ καὶ ή Βίλμα Μπάνκυ. "Υστερα;... "Ε, ύστερα ἥρθε ἡ ἐπιτυχία. "Επαιξα σ' ἔνα σωρὸ ἔργα μὲ τὴν Κλάρα Μπόου, μὲ τὴν Λούπη Βελέζ καὶ ἄλλες. Τό 1930 γύρισα τό «Μορόκκο» κι' ἔγινα ἀπὸ τότε ὁ καλύτερος παρτενάρ τῆς Μάρλεν Ντήτριχ καὶ φυσικά πρώτος «ἀστέρας» στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ.

Αύτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ βιογραφία μου. "Οσο τώρα γιὰ τοὺς ἔρωτές μου, ἀς μοῦ ἐπιτραπῆ νά μὴ σᾶς μιλήσω γι' αὐτούς. Μπορεῖ νά είμαι σκληρός καὶ ἀκαρδος, μπορεῖ νά θεωρῶ τὸν ἔρωτα μιὰ τρελλὴ περιπέτεια, ἀλλὰ δέν είμαι ἀδιάκριτος. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω νά μὴν ἐπιμείνετε.

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

στὴν πορτα τὴν κίτρινη βαλίτσα τοῦ Φερνάν. Είχε ζαναγύρισει λοιπόν; Σίγουρα θὰ βρισκόταν στὴν ταβέρνα καὶ θὰ πήγαινε στὸ σπίτι ὅταν θὰ μεθούσε ἐντελῶς. Φώναξε τὴν μητέρα της μὲ δυνατές κραυγές.

— Ξαναγύρισε! τής εἶπε. Εἶν' ἔδω. Εἴμαι βέβαιη πώς ἥρθε νά μᾶς σκοτώσῃ.

— Κρύψου! τὴν ικέτευσε η κυρά Μπαρνιέ. Πήγαινε στῆς γειτόνισσας!

Εἶχαν κυριευθῆ απὸ πραγματικὸ πανικό, μὰ ἡ Ζινέττα δέν ἥθελε ν' ἀφήσῃ μόνη τὴν μητέρα της. "Εκλεισε τὰ παντζούρια, σύρτωσε τὴν πόρτα καὶ πήγε καὶ κάθησε κοντά στὴ φωτιὰ χωρὶς ν' ἀνάψῃ τὴ λάμπα. Η βραδειὰ πέρασε μέσα σὲ μιὰ βαρειὰ σιωπή. Μὰ κανένας δέν φάνηκε.

* * *

Οὕτε τήν ἄλλη μέρα φάνηκε πουθενὰ ὁ Φερνάν.

Όχτὼ μέρες πέρασαν κ' ἡ βαλίτσα του ἔξακολουθοῦσε νά μένη ἀκόμα μπροστά στὸ κατώφλι. Η κυρά Μπαρνιέ εἶπε στὴν κόρη της:

— Εἶνε περίεργο. Ο Φερνάν δέν φάνηκε ἀκόμα... Κανένας δέν τὸν εἶδε... Τί λέει, ρίχνουμε μιὰ ματιὰ στὴ βαλίτσα;

Η Ζινέττα πήρε ἀμέσως τὴν βαλίτσα καὶ τὴν ἀνοιξε. Είχε μερικὰ κουρέλια κι' ἔνα φύλλο χαρτὶ κολλημένο απὸ μέσα: "Ήταν μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Φερνάν ποὺ ἔλεγε:

«Αποφάσισα νὰ φύγω μὲ μερικοὺς ἄλλους μετανάστες γιὰ τὴν Αφρικὴ — τῆς ἔγωμαφε. Μὰ ἀν πάω ἐκεῖ κάτω θὰ πεθάνω, γιατὶ εἴμαι κιόλας ἀρρωστος. Εκτὸς ἀν θέλησε ἐσὺ νὰ μὲ πάρῃς πάλι κοντά σου. "Ω! ἄλλαξα πολὺ, Ζινέττα μου. Θὰ περιμένω τίν ἀπάντησι σὺ στὸ σταθμό. Θὰ είμαι κρυμμένος πιὼν ἀπὸ τοὺς θάμνους γιὰ νὰ μὴ δῆ κανεῖς. Σὲ ίκετεύω, ἔλα. "Αν δέν ἔρθης, θὰ φύγω, σοῦ είλα, γιὰ τὴν Αφρική. Θὰ πάω τὸ τραίνο τῶν ἐντεκα. Έχω μέρες νὰ φάω. Πέεις στὴ μαμά Μπαρνιέ πώς καὶ τὸ φαΐ τοῦ σκύλου ἀκόμα θὰ μ' εὐχαριστοῦσε. Λοιπὸν, ὡρεβουνάρ, σὲ περιμένω στὸ σταθμό!...»

Οταν ἡ Ζινέττα τελείωσε τὸ διάβασμα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς καὶ κατάλαβε πῶς ὁ Φερνάν εἶχε φύγει ὁριστικὰ μισοπεθαμένος απὸ τὴν πεῖνα, πλάγιασε στὸ κρεβάτι της, σκέπασε μὲ τὸ σεντόνι τὸ κεφάλι της, ἔφραξε τ' αὐτιά της, μὰ δέν μπόρεσε οὔτε νὰ κοιμηθῇ, οὔτε νὰ ήσυχάσῃ. Κάθε τόσο σηκωνόταν κ' ἥθελε νὰ τρέξῃ στὸ σταθμό. Τής φανύταν πῶς θὰ τὸν εύρισκε ἔκει, ἔκει ὅπου τὴν περίμενε πρὸ δόχτω ήμερῶν. Η μητέρα της τῆς ἔλεγε:

— Μὴ βγαίνεις. "Έχεις πυρετό. Αν δέν εἶχε φύγει, θάρχόταν. Τὸ γράμμα είνε καθαρό. "Αν θέλης νὰ πάω έγώ στὸ σταθμὸ, πηγαίνω.

Η Ζινέττα σκεφτόταν καὶ ψιθύριζε:

— Εἶνε πολὺ ἀργά.

Καὶ μολυνότι ἥταν γερή καὶ δυνατή, δ καῦμός της στάθηκε πιὸ γερός καὶ πιὸ δυνατός καὶ τὴν σκότωσε.

Η κυρά Μπαρνιέ, μένοντας μόνη, πέρασε θλιβερὰ γεράματα. Πηγαίνει συχνὰ στὶς γειτόνισσες γιὰ νὰ διώξῃ τὴν πλῆξι της, μὰ φλυαρεῖ καὶ λέει ἀδιάκοπα σ' ὅλον τὸ κόσμο, χωρὶς νὰ παραλείπῃ καμμιὰ λεπτομέρεια, μὲ τὰ ἴδια λόγια, μὲ τὶς ἴδιες χειρονομίες, τὴν ίστορία της κόρης της καὶ τοῦ δυστυχισμένου Φερνάν. Κι' ὅταν φτάνῃ στὸ τέλος, ή φωνή της κόβεται καὶ κλαίει, κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

τοῦ εἶπε γελῶντας:

— "Ωλ ράϊτ, Τσάπλυ, όλ ράϊτ!..." "Ησουν θαυμάσιος;

— Οταν δόμας γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ο Τσάρλυ ήταν δύσθυμος.

— Λοιπόν; μοῦ εἶπε. Δέν θέλεις ἔνα παιδί;

— Μὰ Τσάρλυ, τοῦ εἶπα. Εἴμαι ἀκόμα τόσο νέα!

— Εἴσαι μιὰ ἔγωιστρια! Φοβάσαι μήπως χαλάσης τὸ

Τὰ μάτια του είχαν μιὰ ὄγρια ἔκφραση. Έγώ ἀπέφυγα νὰ τοῦ δώσω μιὰ ἀπάντησι. Έκείνος δόμας φώναξε :

— Απάντησέ μου, λοιπόν! Απάντησέ μου!...

— Ομολογῶ ὅτι τὸν φοβήθηκα καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς.

— Ο Τσάρλυ μὲ κύτταζε καὶ χαμογελοῦσε θριαμβευτικά.

— Εκείνο τὸ βράδυ ἔφυγα κι' ἐπῆγα στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ έμενε ή μητέρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα δ Τσάρλυ ήρθε καὶ μοῦ ζήτησε συγγνώμην. Μὰ έμεινε δ ἴδιος: φιλάργυρος, δξύθυμος καὶ νευρασθενής. Γι' αὐτὸ, δταν ἔφυγε γιὰ τὴν Αμερική